

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 397/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. augusta 2020 zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 56 Em 8/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania, sťažnostná argumentácia sťažovateľa a vyjadrenie okresného súdu

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 56 Em 8/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako oprávnený podal 4. decembra 2018 na okresnom súde návrh na výkon rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia [uznesenie okresného súdu č. k. 13 P 142/2017-64 z 13. júla 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP 415/2017-109 z 5. októbra 2017, pozn.].

2.1 Sťažovateľ sa svojím návrhom domáhal nariadenia výkonu právoplatného a vykonateľného neodkladného opatrenia, ktorým okresný súd upravil styk s maloletou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (dcérou sťažovateľa), keďže povinná (matka maloletej) predmetné rozhodnutie o úprave styku nerešpektovala a bránila sťažovateľovi v stretávaní sa maloletou dcérou. Sťažovateľ sa zároveň domáhal určenia termínov náhradných stretnutí, ktoré neboli s maloletou dcérou realizované.

2.2 Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti popísal chronologický priebeh napadnutého konania, ktoré je podľa jeho názoru poznačené zbytočnými prietahmi a dosiaľ nie je právoplatne skončené.

2.3 Sťažovateľ ďalej uviedol, že písomnými podaniami doručenými okresnému súdu 19. decembra 2018, 20. januára 2019 a 31. januára 2019 oznámil konajúcemu súdu, že zo strany povinnej došlo k opätovnému zmareniu styku s maloletou.

2.4 Okresný súd uznesením č. k. 56 Em 8/2018-70 z 13. mája 2019 nariadil výkon neodkladného opatrenia, proti ktorému podala povinná 18. júna 2019 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd ako súd odvolací uznesením č. k. 18 CoE 153/2019-107 z 28. augusta 2019 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

2.5 Podľa sťažovateľa od vydania uznesenia krajského súdu z 28. augusta 2019 porušovateľ počas deviatich mesiacov nevykonával žiadny z úkonov v intenciách ustanovení Civilneho mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) upravujúcich postup súdu po nariadení výkonu rozhodnutia, a teda bol viac ako deväť mesiacov úplne nečinný, a v zmysle uvedeného súdne konanie trvá od 4. decembra 2018 až do dnešného dňa, čo predstavuje obdobie viac ako rok a pol, čo okresný súd vo veci s výnimočnou naliehavosťou nezabezpečil výkon právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a sťažovateľ dosiaľ nemal vedomosť o krokoch porušovateľa, ktoré by viedli k odstráneniu uvedeného stavu. Pred podaním sťažnosti si sám, zo zvláštnej iniciatívy na zistenie stavu veci, keďže nebol informovaný, 28. mája 2020 objednal nahliadnutie do spisu, pričom 29. mája 2020 mu bolo doručené predvolanie na pojednávanie nariadené na 25. jún 2020. Súd v predvolaní zároveň vyzval sťažovateľa aj oprávnenú, aby sa vyjadrili, či dochádza k plneniu v zmysle uznesení, ktorými došlo k nariadeniu neodkladného opatrenia o úprave styku rodičov k maloletej, a povinnú zároveň výzvou z 13. mája 2020 vyzval, aby ich rešpektovala.

Sťažovateľ vytyka nečinnosť a neefektívnu činnosť súdu (veľký časový odstup od podania návrhu do právoplatného rozhodnutia vo veci, ku ktorému dosiaľ nedošlo, čo podľa jeho názoru nemožno ničím ospravedlniť).

3. Na základe skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli a prikáže okresnému súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 56 Em 8/2018 konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a náhrady trov konania.

4. V prípravnej fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v kontexte konkrétnych okolností danej veci považoval ústavný súd za vhodné vyžiadať si vyjadrenie okresného súdu k obsahu ústavnej sťažnosti. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu sp. zn. 1 Spr V/99/2020 z 3. júla 2020 bol aj chronologický prehľad jednotlivých procesných úkonov.

4.1 Podľa okresného súdu bolo napadnuté konanie počas piatich mesiacov poznačené prietahmi, a to v období od 17. decembra 2019 do 5. mája 2020. Tieto prietahy však boli čiastočne odôvodnené objektívnymi skutočnosťami – práceneschopnosťou v tom čase zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] v mesiacoch január, február, marec a apríl 2020, navyše bol postup súdu ovplyvnený aj výskytom nákazlivého akútneho respiračného ochorenia Covid-19 a opatreniami prijatými na účel zabránenia jeho šírenia. Okresný súd vo svojom vyjadrení okrem iného poukázal na skutočnosť, že 17. decembra 2019 vyznačil na rozhodnutiach o nariadení výkonu rozhodnutia právoplatnosť a dodal, že sťažovateľ nijako nepreukázal, že by mu bola priamym následkom porušenia jeho základného práva spôsobená akákoľvek ujma.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

13. Predmetom ústavnej s'ťažnosti je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

14. Napadnuté konanie s ohľadom na jeho predmet patrí v zmysle judikatúry ESLP medzi tzv. prednostné konania, ku ktorému má vo veci konajúci súd pristupovať s osobitnou starostlivosťou a rýchlosťou.

15. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti, obsahu súdneho spisu a preverením skutočností relevantných pre posúdenie veci ústavný súd zistil, že okresný súd v napadnutom konaní po podaní návrhu oprávneného postupoval plynule a vykonával procesné úkony v primeraných časových úsekoch.

15.1 Okresný súd v napadnutom konaní rozhodol o návrhu oprávneného uznesením č. k. 56 Em 8/2018-70 z 13. mája 2019 (5 mesiacov od podania návrhu, pozn.), ktorým nariadil výkon rozhodnutia č. k. 13 P 142/2017-64 z 13. júla 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 415/2017-109 z 5. októbra 2017.

15.2 Povinná podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 56 Em 8/2018-70 z 13. mája 2019 v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Okresný súd priebežne vykonával nevyhnutné procesné úkony a 6. augusta 2019 predložil súdny spis na rozhodnutie o odvolaní povinnej súdu druhej inštancie. Krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 153/2019-

107 z 28. augusta 2019 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 56 Em 8/2018-70 z 13. mája 2019 ako vecne správne.

15.3 Po vrátení súdneho spisu súdu prvej inštancie (13. novembra 2019, pozn.) pristúpil okresný súd k doručovaniu rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom napadnutého konania. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 56 Em 8/2018-70 z 13. mája 2019 o nariadení výkonu rozhodnutia v spojení s uznesením odvolacieho súdu č. k. 18 CoE 153/2019-107 z 28. augusta 2019 nadobudlo právoplatnosť 17. decembra 2019.

15.4 V priebehu napadnutého konania došlo 5. mája 2020 k zmene zákonného sudcu (z dôvodu odchodu pôvodnej sudkyne do starobného dôchodku, pozn.). Nový zákonný sudca zaslal 12. mája 2020 povinnej výzvu na plnenie a dobrovoľné rešpektovanie uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia č. k. 13 P 142/2017-64 z 13. júla 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 415/2017-109 z 5. októbra 2017 a zároveň nariadil pojednávanie na 25. jún 2020 (výzva a predvolanie na pojednávanie boli povinnej doručené 19. júna 2020, pozn.).

15.5 Okresný súd na pojednávaní 25. júna 2020 vec riadne prejednal. Obaja rodičia maloletého dieťaťa prejavili ochotu spolupracovať, okresný súd im teda uložil povinnosť realizovať stretnutia oprávneného s maloletou, zúčastniť sa na psychologickom poradenstve na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny a zároveň nariadil ďalší termín pojednávania na 24. september 2020.

16. Ústavný súd posúdením jednotlivých procesných úkonov a opatrení okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že okresný súd postupoval v okolnostiach danej veci v primeraných lehotách, rešpektujúc tak koncepciu právnej úpravy tohto špecifického typu konania obsiahnutej v štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku.

16.1 Výkon rozhodnutia vo veciach maloletých je druhom vykonávacieho konania označovaným aj ako *personálna exekúcia*. Výraznou odlišnosťou tohto druhu konania od iného bežného vykonávacieho konania (na peňažné alebo nepeňažné plnenie) je jeho „predmet“, ktorým je osoba maloletého dieťaťa. V rámci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých súd musí mať na zreteli najlepší záujem dieťaťa. Rešpektovanie najlepšieho záujmu dieťaťa je základný procesný princíp vyjadrený v čl. 4 CMP.

16.2 Výkon rozhodnutia vo veciach maloletých po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia má dve samostatné fázy. V prvej tzv. preventívnej fáze (§ 378 – § 383 CMP) konajúci súd podľa povahy veci posúdi, či má význam vykonať opatrenia, ktoré majú viesť povinného k dobrovoľnému splneniu povinnosti (mediácia, pokuta, zastavenie výplaty sociálnych dávok), v druhej fáze ide o samotné odňatie dieťaťa (§ 384 – § 388 CMP).

16.3 Význam preventívnej fázy možno vidieť najmä v tom, že konajúci súd sa snaží predísť radikálnemu riešeniu, akým je odňatie dieťaťa, pričom má možnosť prešetriť skutkový stav a vykonať dôkazy, ktoré považuje za potrebné, a to aj bez návrhu účastníkov. V tejto fáze súd vychádza z podkladov v súdnom spise, zisťuje aktuálny skutkový stav a pomery v rodine a vykonáva dokazovanie týkajúce sa tvrdení uvedených v návrhu.

17. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v tomto type konania musí rozhodovaniu všeobecného súdu o použití najradikálnejšieho opatrenia (odňatie dieťaťa) predchádzať dôkladná úvaha založená na dôslednom zistení skutkového stavu, čo sú úlohy patriace do výlučnej právomoci všeobecného súdu, čo limituje ústavný súd obmedziť v konaní o námietke porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy svoj prieskum na posúdenie pružnosti a včasnosti opatrení konajúceho súdu (III. ÚS 181/2011).

18. S ohľadom na uvedené ústavný súd nevyhodnotil časový úsek od 17. decembra 2019 (nadobudnutie právoplatnosti uznesenia č. k. 56 Em 8/2018-70 z 13. mája 2019 o nariadení výkonu rozhodnutia v spojení s uznesením odvolacieho súdu č. k. 18 CoE 153/2019-107 z 28. augusta 2019, pozn.) do 12. mája 2020 (výzva na plnenie povinnej a nariadenie pojednávania, pozn.) ako nečinnosť okresného súdu, ktorá by svojou intenzitou dosahovala ústavnoprávny rozmer.

18.1 Ústavný súd tiež prihliadol na to, že priebeh napadnutého konania spadal čiastočne do obdobia vyhlásenia výnimočného stavu 16. marca 2020 a jeho neskorších rozšírení uzneseniami vlády Slovenskej republiky podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19. Prijaté právne opatrenia a tiež celková spoločenská situácia v tomto období mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania. Uvedenú skutočnosť

však nemožno pripočítat' na ťarchu okresného súdu. Aj v kontexte s danou okolnosťou možno dĺžku napadnutého konania v trvaní jedného roka a štyroch mesiacov (prebiehajúceho na dvoch inštanciách všeobecných súdov, pričom po dobu takmer 4 mesiacov sa spis nachádzal mimo dispozície okresného súdu, nečinnosť ktorého sťažovateľ namieta, pozn.) považovať ešte za ústavne akceptovateľnú. Obdobne tak konštatované obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní 5 mesiacov (bod 18 rozhodnutia) nedáva ústavnému súdu ani potenciálnu možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv (bod 1 tohto rozhodnutia).

19. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní je zbytočný a má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

20. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za preukázané, že postup okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 56 Em 8/2018 sa do času podania ústavnej sťažnosti ani po jej podaní nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo, čo sa týka ich intenzity, možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Ústavný súd s poukazom na už spomínaný čl. 4 CMP, ale aj na § 24 ods. 4 Zákona o rodine, v zmysle ktorého pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov musí súd rešpektovať právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadať na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti

o dieťa s druhým rodičom, pričom súd dbá i o to, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi, na tomto mieste pripomína, že v konkrétnom prípade sťažovateľa sa vo veci konajúci súd aktuálne aspoň v konaní o výkon rozhodnutia snaží predísť radikálnemu riešeniu, akým je samotné odňatie dieťaťa.

22. Súčinnosť rodičov je v tejto fáze napadnutého konania mimoriadne dôležitá a jeho stav nasvedčuje, že rodičia prejavili ochotu spolupracovať a styk sťažovateľa ako otca s maloletou dcérou sa podarilo realizovať vzájomnou dohodou rodičov (sťažovateľ uviedol celkovo tri zmarené stretnutia, pozn.). Konajúci súd by mal síce vždy napomôcť oprávnenému rodičovi dosiahnuť výkon práva styku, a to aj prostredníctvom donucovacích opatrení, avšak aj jeho oprávnenia a povinnosti majú svoj limit, a tým je najmä najlepší záujem dieťaťa, ktorý ale musia mať na zreteli predovšetkým rodičia.

22.1 Judikatúra EŠLP v danom smere zreteľne formuluje pozitívny záväzok vnútroštátnych orgánov, ktorým ukladá konať tak, aby umožnili rozvoj preukázaného a existujúceho rodinného puta (čl. 8 dohovoru). Od orgánov štátnej moci sa vyžaduje prijať vhodné opatrenia, ktoré od nich možno vzhľadom na okolnosti toho-ktorého prípadu rozumne očakávať, na účel umožnenia styku rodiča s dieťaťom (napr. Nuutinen proti Fínsku, rozsudok z 27. 6. 2000, ods. 128).

22.2 Na druhej strane vždy treba dať prednosť dohode rodičov a rozumnému usporiadaniu ich rodinných vzťahov s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa. Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak by rodičia skutočne dbali o najlepší záujem svojich maloletých detí, mohli sa na výkone svojich práv dohodnúť a k žiadnym priet'ahom v konaní pred súdom by nemuselo dochádzať (k tomu pozri nález I. ÚS 235/2019).

23. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou v okolnostiach danej veci preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru,

a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu